

פניני הפרשה

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם (לה, א)

ה' ציוה לעשות:		ואז יקבל בחזרה:	
ה	השכמת בית המדרש	ה	הצלחה
ד	דרך ארץ	ד	דעת
ב	ברור ההלכה	ב	בנים
ר	רחמים על הבריות	ר	רפואה
י	יראת שמים	י	ישועות
ם	מצוות, מעשים טובים	ם	מזל

אין עשן בלי אש

לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת (לה, א)
 הכוונה תיזהרו לא לעבור עבירות בעולם הזה כדי שלא תבערו אש של גיהנם בכל משבתכם בעולם הבא, אפילו ביום השבת כי הרשעים שלא שמרו שבת נידונים אפילו בשבת. אפשר לרמוז "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" סופי תיבות **אמת שלום**, לרמוז שבעולם האמת לא יהיה לו שלום ביום השבת, אלא גם אז ידונו אותו. ועוד: מהפה יוצא הבל בשעת דיבורו דוגמת האש היוצאת מהכבשן, ולזה רמוז: **לא תבערו אש היינו אל תוציא הבל מפיך על ענייני העולם**, ובה שאמרנו הוא **בכל משבתכם** ואין צריך לומר בבית הכנסת ששם מושב השכינה ואז אם ידבר לעוון כבד יחשב לו, ולכן יזהר מאוד בדיבורו **ביום השבת**. ר' מאיר אליהו שליט"א

תאוות הממון

והאדנים לעמדים נחשת ווי העמודים וחשוקיהם כסף וצפוי ראשיהם כסף והם מחשקים כסף כל עמדי החצר (לה, י)
ווי העמודים אם צועקים הם "וויי", **וחשוקיהם** כל חשקים הוא רק בענייני כסף ולא זו בלבד אלא גם **וצפוי ראשיהם** תמיד בראשם חושבים על כסף וחזר ואמר **והם מחשקים כסף כל עמדי החצר** כל עמי הארץ כי אינם לומדים תורה. ואמר ג' פעמים בפסוק ענין תאוותם לכסף כי חיי האדם יתחלקו לג' זמנים, ימי הילדות, ימי הבגרות, ימי הזקנה, רצה לומר שכל חייהם חושבים רק על כסף. מרכבות ארגמן

עניין של זמן

כל העשה בו מלאכה יומת (לה, ב)

פירש בספר **ויאמר אברהם** דהנה חז"ל אמרו שישלש אדם את יומו דהיינו שמונה שעות יעסוק בתורה, ושמונה שעות יעבוד לפרנסתו, ושמונה שעות לשינה. אבל ח"ו שלא יעבוד על חשבון זמן לימודו. ורמזו כן בפסוקים: **והגית בו יומם ולילה** - היינו הלימודים יהיה כמנין **בו** שהוא 8 שעות.

וכתוב **ואז תצליח**, אז בגימטריא 8, וזה תצליח בפרנסה, וכתוב **"ישנתי אז ינוח לי"**, - אם אדם ישן כמנין **אז-8** שעות אז ינוח לו. נפלאות מתורתך

כשהשיניים מדברות

פרופסור גוי עמד להרצות לפני האנשים, הקהל התישב במקום וחיכה לדבריו, הוא עומד ואינו מדבר, הזמן חולף ועובר ואנשים מחכים ואין אומר לו אין דברים, ניגש אדם אחד אל הפרופסור ואומר לו **למה אתה לא מדבר, הציבור מחכה? אומר לו הפרופסור שכחתי את השיניים התותבות בבית.** אומר לו האיש אני אלך לביתך ואביא לך, הולך האיש ומביא לפרופסור את השיניים התותבות והוא עומד ומרצה לציבור שעות על גבי שעות בלי להפסיק, ניגש אליו אותו האיש ואומר לו למה אתה לא מסיים את ההרצאה? אומר לו הפרופסור **במקום להביא את השיניים התותבות שלי הבאת את השיניים התותבות של אשתי...**

שלוש מדרגות בצדקה

קחו מאתכם תרומה... זהב וכסף ונחשת (לה, ט)
 יש צדקה שאדם נותן בשעה שהוא בריא בנפשו ובגופו - וזו הצדקה של "זהב", צדקה אמתית וטהורה. כנגד זה יש מי שכל ימיו אינו נותן פרוטה ורק בשעה שיודע חוליו מתחיל להיות חרד לחייו, נעשה פתאום בעל צדקה - וצדקה זו הרי היא כבר בבחינת "כסף" - מדרגה נמוכה יותר. ויש מי שבחיו, כל עוד נשמתו בו, אי אפשר להוציא מידי פרוטה, והוא משאיר את כספו לחלוקה רק לאחר מותו - וצדקה זו הרי היא בבחינת "נחשת" המדרגה הנמוכה שבכולן. ואני הקטן הבאתי עוד פירוש הקשור לתורה: **זהב** ר"ת - זה הבא בזמן **כסף** ר"ת - כשיש ספר פותח - **נחשת** ר"ת נעשה חולה שומע תורה. שפתיים ישק.

ברכה מהתורה

והמלאכה היתה דים וגו' והותר (לה, ז)

הגאון רבי **ציון הכהן** זצ"ל מהעיר ספאקס בתונסיה פירש כי **דים** אותיות **מיד, הותר** אותיות **תורה**, לרמוז שהעוסק בתורה מלאכתו מתברכת ונעשית מיד (ע"ז יט:), וכמו שמצינו בגאון רבי **רחמים חורי הראשון** זי"ע, שהיה גדול הנהנה מיגיע כפיו, עשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, ובזמן הקצר בו עבד הספיק יותר מאחרים העמלים כל היום, ולתמיהתם ענה: זהו שנאמר בתחילת פרשתנו: **שְׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה** (לה, ז), דהיינו **תעשה** מאלה - שהעושה רצון בוראו מסייעים בידו מן השמים ומלאכתו מתברכת.

דוק זכור טהר וחדש!
ארבעה פרשיות על דרך המוסר:
שקלים- לשון משקל, האדם צריך לבדוק את עצמו ולשקול את מעשיו. זכור- שיזכר שיש בורא לעולם. פרה- שיטהר את עצמו. החדש - שיחדש את עצמו. (פרפראות)

עשרת אלפים ריניש • סיפור לילית

חג הפסח ממשמש היה ובא, ובמעונו של רבי יוסף צינוירט שבקרקא, הדלות שורה במלוא עזה. אברך צעיר היה רבי יוס'ל, מספר שנים מעט לאחר נישואיו, בת אחת כבר נולדה לו, וכלכלת משפחה מוטלת על צוארו, אך פרנסה אין אפילו בכדי שוה פרוטה. ככל שהלך הפסח והתקרב, כך פחתו הסיכויים והצפיות להשיג איזו שהיא הכנסה הולמת אשר תשמש מקור לכיסוי הוצאות החג המרובות. שבוע לפני פסח, שיגר את נוות ביתו ובתם אל בית אביה רבי יהושע רקובר מקרקא למען תחוג את חג המצות בדיצה בחיק משפחתה, ואלו הוא, פנה ונסע לו לרבו הגה"צ רבי מאיר מפרמישלין. עם בואו, פגש את רבו ניצב כשפניו מוסבות אל החלון ועוד בטרם פתח את פיו גער בו רבו מבלי להביט בו: "כך באים? משביתים את שמחת החג בבית ובאים להשביתה גם אצל הרבי?!". כאן התרככה נימת הדיבור של הרבי והוא המשיך ואמר כמסיח לעצמו: חוזרים הביתה, לוויים מעות, מכינים את החג ביז רחבה. לאחר החג, נוסעים ללבוב, מרויחים שם עשרת אלפים ריניש, ובאים כיהודי נגיז לחוג את חג השבועות אצל הרבי. באין אומר ובאין דברים, נטל רבי יוס'ל ברכת פרידה ויצא לחזור לביתו בקרקא, ובדרך אסף את אשתו ובתו. בזמן הקצר שנותר עד החג, מהר ללוות מעות וערך במעונו את חג הפסח ברוב פאר והדר. לאחר חג הפסח, לקט את מעט המעות שנותרו ברשותו ונסע ללבוב, אליה הגיע בידיים ריקות. התפלל כדרכו, והשלים את חוק לימודיו ובזמן שנותר לו יצא לסייר בשוק, וכך עברו עליו ארבעה ימים. ביום החמישי, יצא לקראתו חנווני יהודי אחד מפתח חנותו ופנה אליו בשאלה: "אברך! רואה אני אותך זה ימים אחדים מסתובב פה בשוק באפס מעש. שמא תאמר לי מה הינך מבקש ולאן מועדות פניך?!" "באתי הלום לעשות סחורה" השיב רבי יוס'ל, "אך בידי אין פרוטה לפרוטה. מסתובב אני ומקווה לה' שיזמן לי את פרנסתי". נענה החנווני ואמר: "מצאת חן בעיניי, ואולי ניבנה שנינו זה מזה. סוחר בדים אני וברשותי חנות גדולה. בימים הקרובים, יוצא אני לנסיעה רחוקה שתארך מספר שבועות ואין לי בידי מי להפקיד את המשך ניהול החנות. לא העדר הרווחים מעיק עלי, כי יש לי ברוך ה' די הצורך, אלא שחושש אני שהלקוחות הקבועים שלי יתרגלו ללכת לחנויות אחרות ואנזק לטווח ארוך. מבקש אני ממך שתמלא את מקומי בחנות בכל התקופה, וכל הרווחים בתקופה זו יהיו שלך". הסכים רבי יוסף להצעה והעסקה

יצאה לדרך. בקר אחד, הגיע ר' יוס'ל אל השוק וראה כי הככר רועשת וגועשת. מרכבה מפוארת התנהלה במרכז וסביבה חיילים רבים. התברר, כי לרגל אירוע חשוב בחצר המלוכה, הגיע שר הרכש לשוק הגדול של לבוב והוא מבקש לרכש כמויות גדולות של בדים מכל המינים. מי שמעוניין למכור סחורה, מתבקש להגיש את הצעתו בכתב וההצעה שתהיה הזולה ביותר- תתקבל. מהר רבי יוס'ל לחנותו והחל לערוך הצעת מחירים מפורטת. לא עברו ימים רבים ור' יוס'ל נדהם לראות שיירה של מרכבות מלכותיות חונה לפני פתח חנותו. התברר לו כי הצעתו התקבלה לרצון והחיילים החלו להעמיס את עגלותיהם בסחורה שבחנותו. בסיום מסרו לו שקיק גדוש במטבעות זהב לשם תשלום והלכו לדרכם. ראה ר' יוס'ל שהחנות ריקה מסחורה, מהר להביא את אוצר הכסף במקום מסתור ופנה לבית המדרש, שם שקע בתלמודו. חלף הזמן והסוחר חזר ממסעו ומיד פנה אל החנות, כשראה שהחנות נעולה חשכו עיניו ובקושי שלט ברוחו כשפגש את האברך והחל לצעוק ולשפוף את חמתו עליו. פתח ר' יוס'ל בניחותא, וסח לו את המעשה כולו, מראשיתו ועד תומו. אלא שהלה לא בנקל האמין לדברים, ורק לאחר שראו עיניו את חנותו הריקנית ואת מטבעות הזהב שנתקבלו בתמורה - נחה דעתו ושקט זעפו. נטל הסוחר לעצמו את מלוא דמי הקרן ואת היותרת הותר בידו ר' יוס'ל, כאשר סוכם ביניהם בתחילה. שכר ר' יוס'ל עגלה וחזר לעירו קרקא. כבואו, החזיר ראשונה את חובותיו מאשר לזה לצרכי חג הפסח. ובא לביתו שמח. ונתיישב למנות את צרור הכסף שנותר בידו. לתדהמתו לא היה גבול: עשרת אלפים ריניש במדויק לא פחות ולא יותר! בערב חג השבועות, הגיע ר' יוס'ל לפרמישלין. הפעם, קידם הרבי את פניו בשמחה ובצהלה. לאחר החג המרומם שעבר עליו במחיצתו של רבו, כאשר נכנס ר' יוס'ל להפרד בטרם צאתו לשוב לביתו, נענה הרבי ואמר לו: "עתה כאשר המעות מונחות בכיסך, שוב מה לך לחפש בחוץ לארץ?! קום, סע לך לארץ ישראל והשתקע בה! יש לך כיום בת אחת. שם, יולדו לך, בעזרת ה' בן ועוד בנות, ומאומה לא יחסר לך!". עשה ר' יוס'ל צינוירט כאשר נצטוה, עלה ארצה והתישב בירושלים עיר הקודש, שם נפקד בבן הוא רבי אברהם אביש צינוירט ראש המשפחה הענפה בארץ הקודש, ובשלש בנות נוספות. שבת טיש

פתגם השבוע:

אנשים חושבים שלהיות לבד זה להיות בודד, אבל זה לא נכון. להיות מוקף באנשים הלא נכונים זו הבדידות הגדולה ביותר...

ד"ת לעילוי נשמת המנורה הטהורה,

מו"ר הגאון רבי

שמעון גבאי

בן רחל זצ"ל

